

Huru det förlorade fåret blef funnet. : [Undert.: J.N.D.]

Darby, John Nelson,

73 Q a Br.

National Library
of Sweden

DARBY. J. N.

Teol.
Uppbygg
(Sv)

**Huru det förlorade fåret
blef funnet.**

GÖTEBORG 1914
HELGE BORRES BOKTRYCKERI

Huru det förlorade fåret blef funnet.

För många år sedan hände sig att någon hade bedt en Herrens tjänare (J. N. D.) besöka en ung gosse, som låg för döden i ett oländigt och öde distrikt i Irland. Han berättar själf härom sålunda.

“Efter en timmes mödosam vandring uppför branta höjder kom jag till en eländig koja. Då jag inträdde och såg mig omkring därinne, kunde jag icke där upptäcka någon annan varelse än en gammal kvinna, som satt nedlutad öfver några glöd af torfelden. Hon reste sig upp, och med den enkla okonstlade höflighet, som man så ofta finner bland Irlands fattiga, erbjöd hon mig den låga stol eller pall, på hvilken hon suttit. Jag tackade henne, och då jag därefter medde-

lade henne anledningen till mitt besök, varseblef jag i ett hörn af kojans en halmhög, där en stackars lidande gosse låg. Något knapphändigt öfverhölje, sannolikt bestående af de kläder han annars vanligen brukade bära, var kastadt öfver honom, men af sängkläder kunde man ej se något spår i denna usla boning. Jag trädde närmare och såg en yngling af omkring 17 eller 18 års ålder, synbarligen i svåra plågor och mycket utmattad, och man måste befara, att han befann sig i det sista stadiet af lungsot. Hans ögon voro tillslutna, men då jag närmade mig, öppnade han dem och stirrade på mig med ett slags vild förvåning, likt ett skrämmt djur. Jag förklarade för honom så stilla som möjligt, hvem jag var och för hvad ändamål jag kommit och ställde till honom några enkla frågor angående hans hopp om frälsning, och hvarpå han grundade detta hopp. Han

svarade intet och syntes fullkomligt okunnig om hvad jag menade. Då jag fortsatte att fråga honom och talade till honom vänligt och kärleksfullt, såg han upp, och af de få ord han nu yttrade, förstod jag, att han hade hört något om en Gud och en tillkommande dom, men att han aldrig fått lära sig läsa. Den heliga Skrift var för honom en tillsluten bok, och han var följaktligen helt och hållet okunnig om frälsningens väg, uppenbarad för oss i evangelium. I fråga här om var hans själ i fullkomligt mörker.

Jag häpnade öfver sådan okunnighet och kände mig nästan rådlös. Här hade jag inför mig en medvandrare, hvars odödliga själ synbarligen var videvighetens gräns och, som nu antingen måste blifva frälst eller förlorad för evigt. Han låg framför mig i denna stund, och döden var nära att lägga sin hand på honom. Det fanns intet

ögonblick att förlora, och hvad skulle jag göra? Hvilken väg kunde jag väl taga för att liksom i elfte timmen framställa för honom kristendomens första grunder?

Jag har knappast någonsin förr erfarit en sådan känsla af sjunkande mod. Af mig själf kunde jag ingenting göra, detta visste jag ganska väl, men å andra sidan kunde ju Gud göra allt. Därföre upplyfte jag mitt hjärta till min himmelske Fader, anropande Honom att Han för Kristi skull ville leda mig uti denna svåra belägenhet, och att Han genom sin Ande ville hjälpa mig att framställa frälsningens glada budskap så enkelt, att det kunde blifva förstådt af denna stackars förmörkade, okunniga själ. Jag var alltså tyst några minuter, i det jag upplyfte min själ i bön till Gud, och med djup oro betraktade jag den arma varelse, som låg framför mig.

Det kom mig då i sinnet, att jag borde söka göra klart för mig, huru långt hans uppfattning om andra ting sträckte sig, och huruvida det var något hopp om att han skulle kunna förstå mig, om jag begynte framställa för honom — såsom jag kände att jag *måste* göra — frälsningens budskap. Jag såg alltså på honom med ett medlidande, som mitt hjärta uppriktigt kände, och han måtte hafva lagt märke till denna medlidsamma blick, ty han syntes betrakta mig med ett lugnare uttryck, då jag tilltalade honom sålunda: "Min stackars gosse, du är visst mycket sjuk, och jag fruktar du lider mycket." "Ja, jag är mycket förkyld, och hostan gör mig så andfådd, och det gör mycket ondt." "Har du länge haft denna hosta?" frågade jag. "O, ja, en lång tid, det är nästan ett helt år nu." "Och huru fick du den? Jag skulle ha tänkt, att en sådan gosse som du borde

ha varit van vid den skarpa luften i dessa trakter.“ “Ja,” svarade han, “det var jag också tills den där förskräckliga natten; det var just vid denna tiden för omkring ett år sedan, då ett af fåren hade gått vilse. Min fader har några får på bergshöjden. Det är genom dem vi förskaffa oss vårt lufsuppehälle. När han räknade dem den aftonen, så fattades ett, och han sände mig ut att söka efter det.“ “Och utan tvifvel kände du då den stora skillnaden mellan värmen från torfjelden i denna lilla koja och den kalla vinden på berget.“ “Ja, det gjorde jag i sanning; det var snö på marken, och vinden trängde alldeles igenom mig, men jag brydde mig ej mycket därom, ty jag var så ifrig att finna min faders får.“ “Och fann du det,” frågade jag med stigande intresse. “O ja. Jag hade en lång och mödosam väg att gå, men jag stannade icke, förrän jag fann det.“ “Och huru

fick du hem det? Du hade väl ganska stort besvär därmed, förmodar jag. Var fåret villigt att följa med dig tillbaka?" "Jag vågade ej lita på det, och dessutom var det sargadt och så uttröttadt, att jag lade det på mina axlar och på det sättet bar det hem." "Och blefvo de icke alla glada därhemma, när de sågo dig återvända med fåret." "Jo, det kan Ni vara säker på," svarade han. "Både far och mor och alla grannarne i närheten, hvilka hade hört om vår förlust. De kommo allesammans den påföljande morgonen för att fråga efter fåret, ty jag kan säga eder att i fråga om sådana ting äro grannar mycket deltagande för hvarandra. De voro också mycket ledsna för mig, att jag måst vara ute hela den mörka natten. Det var nämligen redan morgon, innan jag kom hem, och slutet härpå blef, att jag ådrog mig denna hosta. Mor säger nu, att den blir

aldrig bra. Gud allena vet det. Men jag gjorde i alla fall mitt bästa för att finna det förlorade fåret.“

Huru underbart, tänkte jag för mig själf; här har jag ju hela evangelium framställt i denna enkla berättelse. Fåret var förloradt, fadren sänder sin son för att uppsöka och återföra det. Sonen är villig att gå, han fördrager allt utan att klaga, och slutligen gifver han sitt eget lif för att finna fåret, och när han har funnit det, bär han det hem på sina axlar till den öfriga hjorden och fröjdar sig med sina vänner och grannar öfver det får, som var förloradt, men är återfunnet. Min bön var besvarad, vägen låg klar och tydlig framför mig, och genom Guds nåd begagnade jag mig af detta goda tillfälle. Jag fick för denne stackars döende gosse framställa Guds väg till frälsning, begagnande mig af hans egen enkla och tilltalande berättelse som belysning. Jag läste för

honom några få verser ur Lukas 15:de kapitel, där Herdens omsorg om det vilsegångna fåret så skönt beskrives, och han såg strax likheten och lyssnade med djupt intresse, under det jag förklarade för honom den fulla betydelsen af denna liknelse.

Herren öppnade i sin stora nåd icke blott hans förstånd, utan också hans hjärta för att mottaga, hvad han fick höra. Han insåg, att han själf var det förlorade fåret, och att Jesus Kristus var den gode Herde, som Fadren hade sändt för att uppsöka honom, och som hade lämnat glädjen i den himmelska härligheten hos Fadren för att komma hit ned till jorden att uppsöka honom och andra, som voro honom lika, förlorade såsom han. Liksom denne stackars yngling utan att klaga hade fördragit den isande snön och den genomträngande vinden, så hade denne välsignade Frälsare lidit gensägelse

af syndare mot sig själf. Utan att öppna sin mun och utan att klaga hade Han burit allt det bittra hån och förakt, hvarmed människor hade öfverhopat Honom, och slutligen utgaf Han sitt dyrbara lif, på det att vi måtte blifva räddade från att förgås och i stället i trygghet föras till vårt eviga hem. Ej håller vill Han lämna sina älskade, räddade får att vandra den farliga vägen allena, utan bär dem på sina axlar till det himmelska fårahuset.

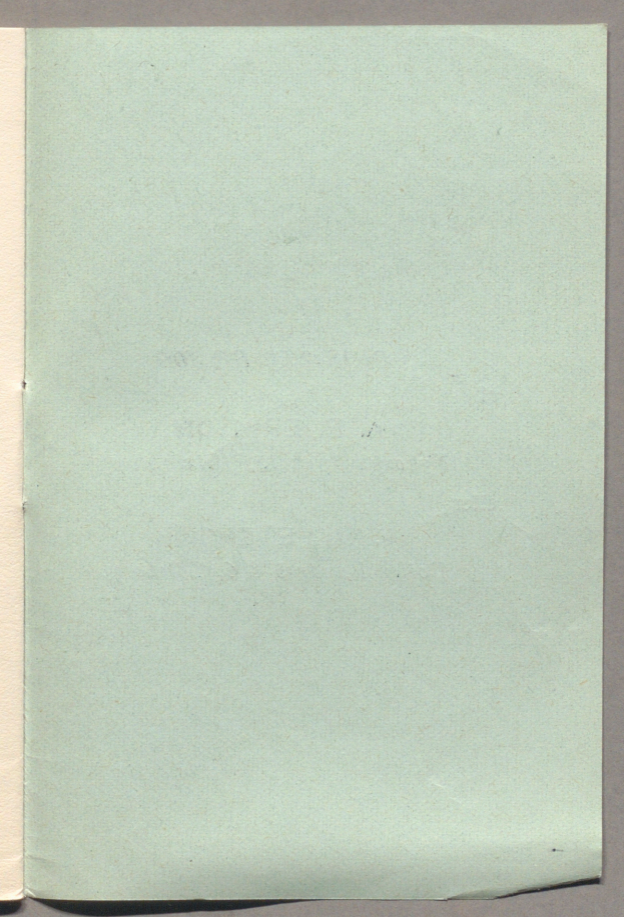
Den stackars sjuke ynglingen syntes indricka hvarje ord. Han tog emot alltsammans, han förstod allt. Jag har aldrig sett ett tydligare bevis på Guds Andes kraft att tillämpa Guds ord på en själ. Efter detta vårt första sammanträffande lefde han endast några få dagar. Jag hade ej någon tid att läsa eller förklara för honom någon annan del af Skriften. Emellanåt kunde man ej höra något annat ljud än den genomträngande

hostan; andra stunder slumrade han tungt för några minuter, men så ofta han var i stånd att tänka eller lyssna syntes dessa verser i Lukas 15:de kapitel fröjda och uppmuntra hans själ. Han mottog Kristus såsom sin Frälsare och bad ifrigt, att han likt det förlorade fåret måtte blifva buren hem i den himmelske Herdens armar. Han dog i yttre armod, men i frid, storligen fröjdande sig öfver Jesu namn, och de sista ord han yttrade voro dessa: "Min Frälsare och min Herde."

J. N. D.

The first of these is the fact that the
 government has been unable to raise
 the necessary funds to meet its
 obligations. This is due to a
 number of factors, including the
 fact that the government has been
 unable to attract foreign investment
 and has had to rely on borrowing
 from abroad. This has led to a
 large accumulation of foreign debt
 which is now becoming a major
 problem for the government.

Another major problem is the
 fact that the government has been
 unable to control inflation. This
 has led to a sharp rise in the
 price level and has caused a
 significant loss of confidence in
 the government. This has led to
 a number of strikes and protests
 which have further weakened the
 government's position.

PRIS 2.50 PR 100

af

A. P. ERIKSON,
Nyborgsvägen 15, Helsingborg

eller

A. B. PETERSON
Boijes Bazar 5 & 6, Göteborg.